

ALLE- * Middagpauzedienst 3 augustus 2022 *

VOORGANGER: pastor Joost Verhoef (Amsterdam)

THEMA: *Wat is bidden?* n.a.v. Lucas 11: 1-4

Of ze nog weleens bad, werd haar gevraagd. U kent het programma misschien wel, *Adieu God!*, waarin mensen praten over of en hoe hun geloof het gehouden heeft. Meestal niet, zo blijkt. Vandaar *Adieu God*. In haar geval was het een gemengd verhaal. Het geloof van huis uit had ze grotendeels achter zich gelaten. *En bidden deed ze dus ook niet meer*, zei ze aarzelend. Maar toen onlangs haar zoontje mogelijk ernstig ziek was, bad ze ineens tot alles en iedereen om hem te behoeden. Dat toch weer wel. Ze liet zelfs het woord 'hypocriet' vallen. "Maar," zei ze, "je moet ergens heen met je angst."

Als alles in je schreeuwt: 'laat het niet zo zijn!' kom je soms tegen wil en dank in een ander register dan het register dat we gewoonlijk als redelijk beschouwen: 'niks-aan-de-hand-en-alles-in-de-hand'. We zijn de religie voorbij. Doen het zèlf, God is dood en bestaat niet. Zelf doen! De peuter van twee diep in onszelf voert het hoogste woord: **zelf doen!** En die peuter snoert in één moeite door de mensen de mond die anders in het leven staan.

Maar, dat zei ze terecht, *je moet ergens heen met je angst*. Net zo goed als je ergens heen moet met je verwondering. Zie de recente foto's van ons heelal en je mond valt open: wauw! En vlak daarachter zit je ervaring van nietigheid. Wat stellen we eigenlijk voor in dat immense heelal van sterrenstelsels achter sterrenstelsels achter sterrenstelsels. En toch zijn we er. Dat weten we door wat we voelen: *angst; verwondering; nietigheid*.

Verontwaardiging bij weer een zinloos bombardement met zinloze slachtoffers in Oekraïne. *Verbondenheid* met een man die naast zijn dertienjarige dode zoon zit. *Hulpeloosheid*: wie stopt het geweld? *Woede*: stop dit geweld!

De actrice in *Adieu God!* zocht haar heil in een hallucinerende drank, die haar nieuwe wegen wees. En dat leerde haar vooral dat het antwoord op haar vraag nog niet klaar, nog niet 'uitgerijpt' was. Het was te vroeg voor een antwoord.

Maar ook zonder zo'n drankje kun je proberen je diepste vragen te laten 'uitrijpen'. Bijvoorbeeld **door te bidden**. Het 'instant-gebed' om haar zieke zoontje is, als je het mij vraagt, niet verkeerd of hypocriet. Het komt voort uit een acuut gevaar, dat dreigt je te overheersen. Dat is ook niet niks.

En wie weet is het een stap in het ontwikkelen van een manier van bidden, die niet alleen maar wordt ingezet in tijden van hoogste nood. In die zin is het oordeel 'hypocriet' ook niet erg behulpzaam. Het **oordeel over jezelf** - of over een ander - dat erin zit opgesloten, doet de deur met een harde klap dicht naar een verdere ontwikkeling van hoe je vrucht-

baar zou kunnen bidden. Als een pets op je neus. Maar waarom zou je dat doen? Het kan ook een uitnodiging aan jezelf zijn om na te denken over:

- *Hoe bid ik eigenlijk? En waar bid ik voor?*
- *En welke relatie heb ik met mijn Hogere Macht, of de Bron Van Alle Leven, of de Liefde Die Ons Draagt, of de God van Abraham, Izaäk en Jacob, of Onze Vader over wie Jezus spreekt?*
- *Of... uw eigen beeld of naam, die benoemt hoe u het aanvoelt, nu, hier, op dit moment in uw leven.*

Kunnen we elkaar daarin helpen? Jazeker. Om te beginnen *door niet gelijk met ons oordeel klaar te staan*. Door bij voorbeeld ruimte te scheppen voor een volwassen omgang met de door velen gevoelde ervaring van verbonden zijn boven ons mensenbestaan uit, en daarin ook te erkennen dat we niet alles zelf kunnen, en misschien ook niet moeten willen doen. Onze afhankelijkheid gaat niet weg door heel hard 'zelf doen' te roepen. Overgave is minstens zo belangrijk als 'zelf doen'. Het één én het ander, niet het één óf het ander. En in het licht van die diep menselijke afhankelijkheid groeit hopelijk het besef dat ons eigen persoonlijke, individuele perspectief afstemming behoeft op een groter perspectief: **uw rijk kome** (en niet zozeer het mijne), **uw wil geschiede** (en hoe verhoudt die zich tot de mijne?) In het licht van de eeuwigheid ziet wat wij voor onszelf vragen er soms toch anders uit. Maar dat is iets, dat leer je niet op een achternamiddag. En ook de grootste meesters op dit gebied hebben daar een leven voor nodig. Dat geldt voor Abraham, en Mozes, en Elia, en Jesaja, en Jeremia. Telkens weer lees je dat door te bidden hun ziel wordt beïnvloed, en daarmee ook hun beeld van God wordt bijgesteld. En zoiets zien we ook bij Jezus, als hij op de avond voor zijn sterven in de Hof van Olijven bidt: *Vader, laat deze beker aan me voorbijgaan*. Ook hij moet aan het leven leren: **niet mijn wil, maar uw wil geschiede**.

En wat is dan die wil van God? Wat wil God met ons leven? Wat betekent ons leven? Hoe groei je toe naar 'in Uw handen beveel ik mijn geest'?

Die zijn grote vragen, die geen 'instant-antwoord' verdragen. Die trekken levenslang met je mee. Soms staan ze op de voorgrond, en zie je opeens een richting. En dan ben je weer hopeloos de weg kwijt. Het is niet anders. Het kan niet anders. Maar de weg te gaan is waardevol. En geeft je – hopelijk – draagkracht, als je krachten het meest intens op de proef worden gesteld. En ieder van ons kan wel momenten oproepen in zijn of haar leven, dat dat gebeurde.

Laten we om te beginnen het oordeel loslaten, of het nu in onszelf zit of naar ons toegeslingerd wordt, dat het 'hypocriet' zou zijn, of 'kinderachtig' om ermee bezig te zijn. Gooi de deur niet gelijk dicht, zoek naar manieren om hem open te houden. En zie waar het je zo brengt. Ik hoop: dichter bij God; en dichter bij jezelf.

Amen